

[Erik Eriksen.]

ganske givet, at det rammer noget centralt. Enhver situation har sin baggrund, også af psykologisk art. De samme vanskeligheder kan således i forskellige situationer kræve forskellige midler til deres bekæmpelse. Den høje regering kan næppe beklage sig over, at det nu ikke er gået op for mange, at vi virkelig har fået en ny regering og en ny politik! Det er noget meget væsentligt i denne situation. Jeg ved ikke, om den høje regering kan eller vil fjerne dette indtryk. Er det ikke muligt, så vil virkningen af de forslag, vi her behandler, hvis de bliver vedtaget, hvad de nu næppe bliver, være meget, meget ringe overfor de vanskeligheder, de skulle råde bod på, af den simple grund, at disse forslag ikke går til ondets rod. De rører heller ikke ved det, der i virkeligheden er det centrale i den øjeblikkelige situation, nemlig at finde midler til at genskabe tilliden her i landet.

Aksel Møller: Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) efterlyste udtalelser om oppositionens stilling og sagde, såvidt jeg husker, at det nu var med interesse, man afventede, hvad den ville sige. Der er såmænd ingen grund til at spænde det ærede medlem på pinebænken. Det konservative folkepartis stilling overfor regeringen og dens forslag kan jeg straks løfte sløret for. Efter at et ministerium Hedtoft nu for anden gang har bragt landet ind i en valutakrise, finder mit parti det unyttigt at tilbyde en realitetsforhandling om regeringsforslagene, og selv et godt råd fra os til den højtærede regering ville, er jeg bange for, hvis det blev fulgt, formentlig blot skabe forudsætninger for et nyt tilbagefald, der kunne ende i en valutakrise påny. Vor tillid til den høje regering er bortvejret i årets løb. Jeg synes, at den i det store og hele kan takke sig selv for det. Vi mødte den, som vi vil møde enhver anden mindretalsregering, med samarbejdsvilje. Denne samarbejdsvilje er ikke længere til rådighed.

Det er klart, at en mindretalsregering

ikke bare har sin egen politik at se på, men også har et hensyn at tage til andre sider i dette høje ting. De forslag, som den nuværende regering har fremsat i årets løb, rummer for fleres vedkommende — lad mig som et eksempel fra de sidste diskussioner her i sommerens løb nævne den stadige vedholden ved forslaget om ophævelse af skattefradragsretten — sådanne udfordringer, at vi i dag hellere ser regeringens hæl end dens tå. Den kan derfor ikke vente, at det konservative folkeparti nu skal bidrage til at hjælpe den ud af den valutakrise, den bærer ansvaret for. Vor bistand vil jo i det hele taget blot blive belønnet med utak. Regeringen ville derved få stunder til at søge sine anslag mod skattefradragsretten gennemført, sine planer om grunskylden fremmet og sit herredømme over den økonomiske politik bevaret.

Naturligvis findes der i den højtærede regerings buket af fremsatte og bebudede lovforslag et og andet, som bygger på tanker, der ikke er os fremmede. Også det konservative folkeparti er, således som det fandt udtryk under den forrige regering — det vil jeg gerne sætte en streg under ved denne lejlighed — interesseret i en fornuftig ændring af vor toldpolitik, og planerne om en præmiering af den private opsparing er planer, som ikke er privat ejendom på anden måde naturligvis, end at de må finde udtryk i vor tids skattesystem. Men skal sådanne tanker virkeliggøres, foretrækker vi, at virkeliggørelsen sker under en regering, vi har tillid til.

Den højtærede finansminister påtog sig i går at forsvare regeringens politik og skyde ansvaret for dens handlinger fra sig, og det gik jo, som det går så mange gange, når noget sådant skal foretages. Jeg er enig med det ærede medlem hr. Erik Eriksen i, at det var egentlig ganske klogt af den højtærede finansminister at vurdere situationen sådan, at regeringen ikke lå til frifindelse pr. straks; han var dog klar over, at der nok ville blive talt om regeringens ansvar for